

Yitik Keçiyi Ararken

— sahara · 11 Mart 2019

Evimize en uzak ve en büyük çayırımızda gün akşam olmuyordu bir türlü. Sadece öğlen yemeği için kısa bir süre mola verdik. Güneş adeta dünyamıza iyice yaklaşmış, başımızın üzerinde kızıl bir ateş topu olmuştu. Ter tırnağımızdan çıkıyordu. Bardak bardak su içiyor, biraz sonra yine susuyorduk. Yarış vardı zamana karşı. Tam kıvamında biçmiştik çayırı. Yeşil çimenleri kurutabilirsek babamın keyfine diyecek olmayacaktı. Çimenlere yağmur değmeden kuruması koyunlarımızın uzun kış günlerinde iyi beslenmelerinin garantisi demektir.

İkinciye doğru normal koşullarda ailece iki günde bitirilecek işleri yoluna koymakta hayli yol aldık. Çimenler yığın yerine yaklaştırıldı. Babamla ben üç adet, her bir iki kağrı arabalık yığın yapacağız. Kadınlar, bileğe kuvvet, ellerinde tırmıklar dirgenle toplanan yerlerde kalan otları tırmıklayıp yığın yerine taşıyacaktılar.

Temmuz, ağustos ayları ölümüne çalıştığımız aylardır ailece. Babam hırslı bir adamdı. 50-60 doğuracak koyun beslemek ailemiz için yeterliydi. Oysa 70-80 koyun besledik en azından. Sürüsünün çokluğundan tanımsız mutluluk duyardı babamız. Koyunlar yayılırken o güzel hayvanları seyretmek hayattaki en büyük zevkiydi. Her ne kadar yorgun olsa bile üşenmez zaman zaman kavalını alıp “Kara Koyun” ezgisini büyük bir zevkle çalardı. Kara Koyun öyküsünü babamın hoş anlatımından dinlemekle geçti çocukluk yıllarım. Öykü ve yanık kaval sesi hala kulaklarımda çınlar. Sürünün kalabalık olması güzel, lakin ekim kasımında yağın karlar ancak mart sonlarında erir köyümüzde. Ve koyunlara yetesiye ot devşirmek için ölümüne çalışmak gerekiyordu.

Güneş Yavuzköy’ün sırtlarınının arkasında kayboldu. Havada tatlı bir serinlik oluştu. Terimiz kurudu. Yığınları tamamladık. Köy imamımız Fahmettin Hoca güzel sesiyle akşam ezanını okuyordu. Eve dönme vakti gelmişti. Yorulmuştuk. Yine de verimli bir çalışma yapmanın mutluluğuyla yorgunluğumuzu fazla hissetmiyorduk. Hafif ılık bir rüzgâr yüzümü okşuyordu. Bir an önce eve varıp; ilk göz ağrım oğlum ve onun sütannesinin gününün nasıl geçtiğini öğrenmek istiyordum.

Eve yaklaştığımızda köyde kalan yaşlı çoban köpeğimizin havlayarak karşıladı bizi. Yaşlanmasından olsa gerek eve iyice yaklaşmaya kadar bizi tanımadı. Böyle vukuatları hayli fazlaydı. Karanlık bastığı geç saatlerde eve dönerken havları çoğu kez... Köpekler has olan özgün hissetme, duyma duyularını demek ki kaybetmişti yaşlı Muro’muz.

Eve varınca yorgunluk atmak adına sekiye sırt üstü uzandım. Eşim ve gelinim çay yapma, akşam yemeği hazırlama telaşına düştüler. Evin koruyucusu kız kardeşim günü nasıl geçirdiğinin anlatırken ağlamaya başladı aniden. Bebek mışıl mışıl uyuyordu. Evde gözle görülür bir eksiklik gözüküyordu. Bu

kız niye ağlıyordu acaba? Başladı anlatmaya:

“Hoşnaz yenge ve Muhammet amca çayırlarında çalışıyorlardı. Gün batmak üzere yengemi çağırdım. Yengem keçiyi sağdı. Yengem gitti. Hayvanı getirip kome (koyun-keçi barınağı) kapatmak için ipini çözdüm...”

Kardeşimin ağlaması başımıza gelen olayı anlatıyordu. Keçi azat olmuş. İpiyle birlikte kaçmış. Evimizin karşısı iğne yapraklı orman denizidir. Söğüt ağaçlarıyla bezelidir küçük deremizin ilerisi. Ve nihayeti yayvan yapraklı ağaçların oluşturduğu orman evimizden daha da aşağılardadır. Keçimiz kim bilir hangi tarafa doğru ilerledi. Sabah ola hayrola. Keçiyi arama gibi bir gaile beni bekliyordu yeni günde. Neredeyse yatsı oldu. Yapacak bir şey yoktu. Kocaya kaçan kızlar hemen bulunamadığı gibi kaçan keçide hemen bulunamazdı. Hele de güneşin battığı, ayın da uzak göklerde olduğu zaman...

Babam hemen olaya müdahale edip kardeşimi teselli etti.

“Üzülme kızım, keçi kurdun nasibi ise elden bir şey gelmez. İnşallah nasipten çıkmamıştır...” Babam böylesi olayları gayet makul karşılar, bir kuzuyu kurt kapmış, keçinin bir aniden ölmüş... Böylesi durumlar koymazdı babama...

“Kral öldü, yaşasın yeni kral.” Keçi bulunmasa oğluma yayladan başka keçi getirebiliriz. Fakat bir hayvanın kaybolması hoş değildi. Kim bilir başına ne geldi. Ormanın derinliklerinde kurda, kuşa yem mi oldu. Bir yardan mı uçtu? Sabahleyin keçiyi arayacaktım öncelikle. Akşam yemeğini geç saatte yedik. Evde kaygı ve hüznün vardı. Zaman ilerledikçe keçinin kaybolması hepimizi kedere boğdu. Her fırt çettiğimde yorgunluğumu an ve an gideren çay da azaltmadı kayıp keçimizin ruhumda oluşturduğu acıyı...

Oğlumun sütanesi keçimizin kaçıp ormanın derinliklerinde kaybolması kurda kuşa yem olması demekti büyük olasılıkla. Bir sevimli hayvan acımasız kurda rast gelirse acılar çekerek can verecekti... Böylesi olumsuz düşüncelerle yatağa girdim. Sabahlara karar karabasanlar doldurdu uykumu. Fiziki yorgunluğumda kötü kötü kâbuslar görmemin bir nedeniydi.

Yeni bir güne uyandığımda henüz güneş doğmamıştı. Babama.

“Ben keçiyi arayacağım. Geç kalırsam kahvaltıya beni beklemeyin...” diyerek evden ayrıldım. Elime aldığım bir dilim ekmeği yiyerek keçinin kaçtığı yöne doğru yürümeye başladım. Çayırları bitirip yayvan yapraklı ormanın kıyısına vardığımda kararsız kaldım bir an. Hangi yöne gidecektim? Önümde birçok olasılıklar vardı. İleride uzun ve derin bir vadi uzanıyor. Keçinin vadi tarafına doğru koştuğunu söylemişti kardeşim. Keçilerin yayıldığı yayla vadinin sağ tarafta kalıyor. Daha farklı yönlere doğru yönelme olası da vardı hayvanın. Orman içlerine dalmadan önce kalbimin sesini dinledim. Bir tarafa yönelecektim. Acaba

hangi tarafa yönelmeli! Hayli düşündüm... Derin vadiye doğru yürümeye karar verdim bir anda.

Keçiyi bulabileceğime inancım artmaya başladı. İçimde bir ses yürü diyordu. Durmadan yürü. Hem de hızlı hızlı. Napolyon, Moskova seferine çıkarken seferin tehlikelerinden bahseden kurmaylarına, “Bir kuvvet beni o yöne itiyor. Yürümeliyim...” dediğini söylerler. Aynı tehlikeyi Hitler’e de anlatırlar. Hitler de, “Orda bir kilitli kapı var. Engellemediğim bir kuvvet bana o kapıyı açmamı salık veriyor. Duramam.” Dediği bilinir. Tarihte yerlerini alan bu iki insanın belli ki, kafalarının bir ya da birkaç tahta eksikti. Seferlerinin sonucu bilinir. Hüsran. Benim olumsuz bir düşüncem yoktu. En insani duygularıyla keçiyi bulmaktı biricik amacım. Şanda şöhrette de gözüm yoktu. Aradığım bir karakeçiydi nihayet.

Vadinin dik yamacında çayın akarına doğru yürümeye başladım. Gitgide hızım ve ümidim artıyordu. Biraz sonra ak köpükleriyle şırıl şırıl akan çayın kıyısına vardım. Suyun akış yönüne biraz daha yürüdüm. Fazla da gidecek mesafe kalmamıştı. Az ileride yalçın bir kaya vardı. Bir anda suyun kenarında büzülmüş, kulakları aşağı sarkmış duran keçiyi gördüm. Acınacak bir durumu vardı. Bir ağacın yanı başında duruyordu. Boğazındaki ipe ağaç arasında yarım metre mesafe yoktu.

Demek ki, on metreye yakın ipin ucu ağaçla bir taşın arasına sıkışıp hayvanın ileriye gitmesini engellemiş. Bu kez hayvan ilerisi meçhul yoluna devam etmek için ağacın etrafında dönüp durmuş. Her dönüşünde özgürlüğü sınırlanmış. Şansı yine de yaver gitmiş. Önüne can düşmanı bir kurt çıkmamış... Paha biçilmez bir gömüt bulanların mutluluğu sardı benliğimi.

Evden ayrıldıktan yarım saat sonra keçiyi elimle koymuşçasına bulmayı hayal bile etmiyordum. Aradan yıllar geçti. Keçiyi bulduğum yere beni hangi duygu yönlendirmişti? Olayın ulvi bir yönü var mıydı? Yaşadığım özgün olayı gizemini hala çözmemiş değilim. Belki de kalbimin sesini dinlemenin sonucuydu unutamadığım o günün unutulmaz serüveni.